

Sygn. akt: I C 430/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Waclaw
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Natalia Anielska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2015 r. w Olsztynie

sprawy z powództwa G. E.

przeciwko (...) Towarzystwu (...)

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) na rzecz powoda G. E. kwotę 41 000 zł (czterdzieści jeden tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 10 2014 r. ;

II oddala powództwo w pozostałej części

III zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 907 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

IV nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Olsztynie) od pozwanego kwotę 69,93- zł oraz od powoda z zasądzonych roszczenia kwotę 163,17- zł tytułem wyłożonych wydatków oraz od pozwanego kwotę 1050,- zł tytułem części opłaty od pozwu w nieopłaconej części.

Sygn. akt I C 430/14

UZASADNIENIE

Powód G. E. w pozwie przeciwko (...) S.A. w S. wniósł o zasądzenie kwoty 141.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od daty doręczenia odpisu pozwu pozwanemu do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu (...) w N.M. R.kierujący samochodem osobowym marki O. (...)o nr rej. (...)uderzył w tył poprzedzającego go, wykonującego manewr skrętu w prawo, samochodu marki O. (...)o nr rej. (...)kierowanego przez powoda.

W wyniku zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci urazu odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. W następstwie urazu u powoda powstały: dyskopatia lędźwiowa L4L5, L5S, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa

łędźwiowego z rwą kulszową obustronną, niedowład w zakresie unerwienia prawego nerwu strzałkowego, cerebrastenia pourazowa, przepuklina L4L5 (leczone operacyjnie) i zespół depresyjny.

Neurolog po przeprowadzeniu w dniu (...)roku badania stwierdził u powoda zespół bólowy kręgosłupa krzyżowego, dyskopatię oraz podejrzewając wypuklinę w odcinku łędźwiowym, skierował powoda na dalsze leczenie do poradni rehabilitacyjnej, a następnie na oddział neurochirurgiczny. W związku z zespołem bólowym odcinka L-S i rwą kulszową obustronną, powód w okresie od (...)roku do (...)roku w ramach prewencji rentowej ZUS przebywał w ZOZ (...)w S.. Mimo ćwiczeń i zabiegów u powoda nadal utrzymywały się silne bóle o typie rwy kulszowej prawostronnej na tle dyskopatii L4-L5. Utrzymujące się dolegliwości bólowe powodowały także niedowład stopy prawej. W okresie od (...)roku powód przebywał w Klinice (...)w O., gdzie przeprowadzono zabieg fenestracji na poziomach (...)od strony prawej, rewizję przestrzeni międzykręgowej (...), mikrochirurgiczne usunięcie wypukliny jądra miazdżystego krążka międzykręgowego (...)od strony prawej i (...)od strony prawej. Po przeprowadzeniu zabiegu nastąpiło wycofanie się niedowładu stopy prawej oraz zmniejszenie się dolegliwości bólowych. Nadal jednak utrzymywał się ostry zespół bólowy w odcinku łędźwiowym, który często utrzymywał się przez kilka dni. W związku z jednym z takich stanów powód w okresie od (...)roku przebywał w Klinice (...)w O., gdzie zastosowano leczenie przeciwzapalne i przeciwbólowe. Po tym jak nastąpił nawrót przepukliny L4L5, powód otrzymał skierowanie do rewizji miejsca operowanego lub ewentualnej stabilizacji odcinka L4L5.

Z uwagi na powstałe po wypadku zaburzenia adaptacyjne powód w dniu (...)roku zgłosił się do (...)w N., gdzie zdiagnozowano u niego zespół depresyjny i zastosowano leczenie farmakologiczne.

Od momentu wypadku powód nie jest sprawny fizycznie, przyjmuje leki przeciwbólowe i nie może wrócić do pracy. W związku z zawrotami głowy, drętwieniem kończyn nie mógł chodzić, a wstawanie i kładzenie się odbywać musiało się bardzo ostrożnie. Do dnia dzisiejszego powód nie może swobodnie zmieniać pozycji ciała, nie może kucać, schylać się. Musi zachowywać szczególną uwagę przy wykonywaniu nagłych ruchów. Nie może swobodnie korzystać z toalety, wanny, jeść posiłków przy stole z rodziną, prowadzić samochodu. Podczas chodzenia, lekkiego wysiłku fizycznego powodowi towarzyszy dokuczliwy ból pleców i drętwienie kończyn. W wyniku pogorszenia się stanu zdrowia powód musiał zrezygnować z własnych pasji. Przed wypadkiem była zatrudniony na stanowisku malarz-szpachlarz, po wypadku do dnia (...) roku był uznany za osobę niezdolną do pracy, a obecnie nadal nie może podjąć pracy na wcześniej zajmowanym stanowisku, które wymaga sprawności fizycznej, albowiem nie może uzyskać od lekarza medycyny pracy zaświadczenia dopuszczającego go do wykonywania pracy na stanowisku malarz-szpachlarz.

Uraz i niedyspozycja ruchowa wywołały u powoda poczucie rezygnacji i niechęci do działania, apatię i przygnębienie, towarzyszy mu złość i poczucie utraconej szansy, które związane są z sytuacją życiową powstałą w wyniku wypadku. Powód odczuwa permanentne zmęczenie i zmuszony jest do prowadzenia oszczędnego trybu życia i częstego odpoczynku. Stres związany z leczeniem, rehabilitacją oraz brakiem oczekiwanych efektów pogłębił u powoda złe samopoczucie.

Wobec powyższego, a zwłaszcza rozmiaru i zakresu odniesionych w wypadku obrażeń, młodego wieku powoda, odczuwanych przez niego dolegliwości fizycznych i psychicznych, uwzględniając wyłaconą przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego łączną kwotę 9.000 złotych, żądanie pozwu jest uzasadnione.

Pozwane (...) S.A. w S. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana nie kwestionowała zaistnienia zdarzenia z dnia (...) w którym uczestniczył powód oraz sprawca posiadający ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Pozwana kwestionowała zasadność żądania kwoty wskazanej w pozwie wskazując, że roszczenie dotyczące zadośćuczynienia jest rażąco wygórowane i nie znajduje podstaw w stanie faktycznym niniejszej sprawy. Zdaniem pozwanej, powód w toku postępowania likwidacyjnego otrzymał odpowiednie zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Pozwana w tym zakresie uwzględniła doznane i mogące powstać w przyszłości cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, ich nasilenie, długotrwałość rekonwalescencji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz ich konsekwencje w

życiu prywatnym, społecznym oraz młody wiek poszkodowanego. Uwzględnienie powództwa doprowadziłoby zaś do bezpodstawnego wzbogacenia powoda.

Strona pozwana kwestionowała nadto zakres obrażeń i następstwa wypadku, na które w pozwie powoływał się powód oraz datę żądania odsetek od zadośćuczynienia. W ocenie pozwanej odsetki od zadośćuczynienia należą się uprawnionemu od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód G. E. w dniu (...) w N. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawcą był M. R.. Sprawcę z pozwanym ubezpieczycielem łączyła ważna umowa o ubezpieczeniu OC pojazdu mechanicznego. (bezsporne)

W wyniku zdarzenia powód doznał uszkodzenia krążka międzykręgowego na poziomie L4-5 i powstania masywnej przepukliny penetrującej do kanału kręgowego, powodującej stenozę przestrzeni kanału i kompresję struktur nerwowych.

(dowód: dokumentacja medyczna k. 14-38, k. 41-44)

Powód przed zdarzeniem nie był leczony z powodu chorób kręgosłupa. W zakresie codziennych czynności pozostaje w pełni samodzielny, nie wymaga pomocy.

W okresie bezpośrednio po urazie i w czasie leczenia neurochirurgicznego powód doznawał uporczywych dolegliwości bólowych o znacznym nasileniu, co było przyczyną cierpienia psychofizycznego oraz ograniczenia aktywności i sprawności ruchowej, a także niezdolności do pracy. W okresie (...) powód korzystał z porady psychiatrycznej w (...) w N..

Biegła neurolog w badaniu neurologicznym stwierdziła miernie nasilone objawy bólowe okolicy L-S kręgosłupa oraz objawy ubytkowe pod postacią osłabienia czucia w zakresie bocznej powierzchni podudzia i stopy prawej przy dobrze zachowanej sprawności ruchowej i wydolności chodu. Z względu na przewlekłość objawów, obecny stan kliniczny jest utrwalony, a pewną poprawę mogłoby przynieść ponowne leczenie operacyjne. W zakresie codziennych czynności powód pozostaje w pełni samodzielny, a stan jego zdrowia może ograniczać możliwość wykonywania pracy zarobkowej w zakresie ciężkich prac fizycznych oraz prac w pozycji wymuszonej, gdyż czynności te mogą sprzyjać zaostrzeniu dolegliwości.

Obrażenia odcinka lędźwiowego kręgosłupa powstałe wyłącznie w wyniku przedmiotowego wypadku, przy uwzględnieniu przeprowadzonego leczenia, jego efektów, nasilenia objawów, przewlekłości procesu chorobowego, zmian stwierdzonych w badaniach neuroobrazowych, mają charakter utrwalony i nie rokują pełnego wyleczenia. Spowodowały u powoda stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 17%

(dowód: zaświadczenie lekarskie k. 39, opinia biegłego dnia 28.11.2014r. k. 100-103, opinia biegłego z dnia 28.02.2015r k. 175, zeznania świadka K. Z. k. 92-92v 00:05:38-00:16:00, zeznania świadka J. Ź. k. 92v 00:16:12-00:22:23, dowód z przesłuchania stron – powoda k. 191v-192 – 00:16:27-00:31:22)

Wypadek z dnia (...) negatywnie wpłynął na stan psychiczny powoda. Przed wypadkiem powód był zdolny do pracy, zaradny i aktywny, stanowił wsparcie dla innych. Na skutek wypadku i urazów fizycznych w nim doznanych utracił częściowo sprawność fizyczną, stał się niezdolny do pracy, utracił częściowo poczucie bezpieczeństwa

Rozwiódł się z żoną i zamieszkał wspólnie z rodzicami, który wspomagają go finansowo.

W zakresie emocji prezentuje bardzo wysokie napięcie emocjonalne i lęk, przejawia wycofanie z kontaktów towarzyskich, niechęć do nawiązania istotnych relacji, niską aktywność życiową, brak energii, napędu do zmiany, trudność w nawiązaniu kontaktu w sensie ujawnienia osobistych treści, przyjmowania pomocy, co powoduje trudności w skorzystaniu ze specjalistycznego leczenia. Powód wymaga też specjalistycznego leczenia, przede

wszystkim psychoterapii, również oddziaływań farmakologicznych, by po opisanych zmianach zacząć funkcjonować emocjonalnie poprawnie, w sensie motywacji i umiejętności rozpoczęcia wszystkiego na nowo, odnalezienia sensu życia, poczucia własnej tożsamości.

(dowód: opinia psychologiczna z dnia 28.02.2015r k. 137-142, k. 191-191v - 00:03:34-00:12:46, zeznania świadka K. Z. k. 92-92v - 00:05:38-00:16:00, zeznania świadka J. Ż. k. 92v - 00:16:12-00:22:23, dowód z przesłuchania stron – powoda k. 191v-192 – 00:16:27-00:31:22)

G. E.orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia (...)został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia (...)roku. Następnie, do dnia (...) roku pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS k. 40, decyzja PUP w N. k. 12)

W związku z wypadkiem (...) S.A.w S.wypłaciło na rzecz powoda kwoty: 9.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, 42 złote tytułem zwrotu kosztów leczenia, 408 złotych tytułem zniszczonych rzeczy, 1.256,44 złote tytułem utraconego dochodu, 4.762,24 złote tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej, 378,90 złotych tytułem renty płatnej (...)roku do (...)roku oraz 314,79 złotych tytułem renty płatnej od dnia 1 każdego miesiąca od dnia (...) roku do dnia (...)roku.

(okol. bezsporne)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie choć nie w pełnym dochodzonym pozwem zakresie.

Powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego ubezpieczyciela (...) S.A. w S. kwoty 141.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, przy czym podstawę prawną roszczenia zgłoszonego pozwem stanowią przepisy art. 445 § 1 k.c. oraz art. 805 k.c., faktyczną zaś wypadek jakiemu uległ powód oraz zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku, której to podstawy pozwana nie kwestionowała, a tym samym nie negocjowała ostatecznie zasady swej odpowiedzialności płynącej właśnie z zawartej ze sprawcą wypadku komunikacyjnego umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego.

Stanowisko pozwanej zostało w tym zakresie potwierdzone w toku postępowania likwidacyjnego, kiedy to na rzecz strony powodowej dokonano wypłaty kwoty 9.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Kwota ta jednakże w ocenie strony pozwanej (i wbrew stanowisku powoda) była godziwa i stanowiła odpowiednią rekompensatę doznanej krzywdy uwzględniając cierpienia fizyczne i psychiczne powoda, ich nasilenie, długotrwałość rekonwalescencji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz ich konsekwencje w życiu prywatnym i społecznym oraz wiek powoda.

Z takim stanowiskiem jednakże w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie sposób się zgodzić.

W myśl art. 445 § 1 k.c. w wypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, przy czym suma pieniężna stanowić ma ekwiwalent szkody niemajątkowej. Ekwiwalent ten z założenia ma charakter ocenny, w jego ramach bowiem wynagrodzeniu podlegają cierpienia, zarówno fizyczne jak i psychiczne, trwałe i przemijające. Zgodnie zaś z utrwalonym już stanowiskiem Sądu Najwyższego, przy ocenie wysokości zadośćuczynienia należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 roku, UKN 681/98, wyrok SN z dnia 24 października 1968 roku, I CR 383/68).

W związku z powyższym dla określenia rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda i stawikiem pozwanego kwestionującego zakres obrażeń i ich wpływ na sytuację życiową powoda koniecznym stało się, w pierwszej kolejności, ustalenie rozmiaru doznanych przez niego obrażeń ciała i ich trwałych bądź nietrwałych następstw.

W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarzy z zakresu neurologii.

Opinia złożona przez biegłą neurolog i stanowi w pełni miarodajne źródło wiedzy nie tylko co do stopnia i trwałości uszczerbku na zdrowiu powoda, lecz także co do długotrwałości, uciążliwości leczenia a także rokowań na przyszłość jako jasna, rzetelna i nie budząca wątpliwości.

Wskazać tu należy, iż na zgłoszone zastrzeżenia biegła ustosunkowała się do stawianych zarzutów i odpowiedziała wyczerpująco na wszystkie dodatkowe pytania.

W swych zastrzeżeniach do opinii biegłego neurologa, pozwana kwestionowała przede wszystkim ustalony przez biegłego trwały uszczerbek na zdrowiu – 17% z tytułu powstałej u powoda w następstwie wypadku dyskopatii urazowej. Uszczerbek ten zdaniem pozwanej został ustalony na poziomie prawie maksymalnym, co jest nieadekwatne do następstw przedmiotowego wypadku. Tymczasem, jak stwierdziła przekonywująco biegła ustalony uszczerbek na zdrowiu został ustalony na poziomie pośrednim (górną granicą wysokości możliwego uszczerbku wynosi 25%, a nie jak wskazywała pozwana 20%) i jest on adekwatny do następstw wypadku, zwłaszcza że mimo upływu 4 lat od zdarzenia i stosowanego leczenia nadal utrzymują się objawy podmiotowe i przedmiotowe doznanego urazu kręgosłupa. Przeprowadzony zabieg operacyjny nie przyniósł zadowalającej poprawy, albowiem na operowanym poziomie powstała nawrotowa przepuklina zwięzająca zachyłki boczne i uciskająca korzenie nerwowe. Po leczeniu operacyjnym uzyskano co prawda pewną poprawę stanu zdrowia powoda, to jednak w badaniu przedmiotowym nadal utrzymują się objawy ubytkowe i bólowe będące trwałym następstwem doznanego urazu kręgosłupa. Objawy stwierdzone radiologicznie i klinicznie świadczą zdaniem biegłej o istniejącym aktualnie procesie uciskowym w kanale kręgowym, który manifestuje się przewlekłym zespołem bólowym, ograniczającym sprawność ruchową powoda, jego aktywność życiową w zakresie zdolności do zarobkowania. Nawrotowa zaś przepuklina na operowanym poziomie w ocenie biegłego w znacznym stopniu zaburza warunki anatomiczne kanału kręgowego. Uwzględniając stopień zaawansowania zmian w badaniach obrazowych realnym jest ryzyko, że w przyszłości stenoza kanału kręgowego i ucisk struktur nerwowych może się jeszcze nasilać, co mogłoby skutkować pogorszeniem się sprawności ruchowej pacjenta. Ponowne leczenie operacyjne zdaniem biegłego miałoby na celu zapobieżenie progresji zmian uciskowych w kanale kręgowym. Ubytki czuciowe stwierdzone u powoda mają charakter utrwalaony, zaś objawy bólowe po kolejnym zabiegu operacyjnym mogą ulec jedynie złagodzeniu, nie ustąpią całkowicie. Uwzględniając stopień zaawansowania zmian w kanale kręgowym, w ocenie biegłego kolejne leczenie operacyjne, wbrew stanowisku pozwanej, nie zmieniłoby w sposób istotny wysokości orzeczonego uszczerbku na zdrowiu.

Strona pozwana w zarzutach też do opinii biegłego kwestionowała urazową etiologię dyskopatii stwierdzonej u powoda, wskazując, że zmiany krążka międzykręgowego mogą rozwijać się wraz z wiekiem, a nie być wynikiem urazu. Biegła w uzupełniającej opinii przyznała co do zasady tu rację, wskazując jednakże, że proces zwyrodnieniowy kanału kręgowego nie dotyczy w zasadzie grupy wiekowej powoda. Typowo istotne zmiany degeneracyjne rozwijają się powyżej IV dekady życia. Powód nie był leczony z powodu chorób kręgosłupa, a w wykonanym po urazie badaniu MR kręgosłupa dnia (...) (...) roku uwidoczono masywną przepuklinę znoszącą światło zachyłków bocznych, uciskającą korzeń rdzeniowy i penetrującą dokanałowo na 7mm. Zdaniem biegłej, przepukliny tak dużych rozmiarów wpuklające się w głąb kanału kręgowego mają przede wszystkim etiologię urazową.

Odrębnego omówienia wymagała opinia biegłego psychologa.

Strona pozwana w toku postępowania sądowego zgłaszała również zarzuty do opinii psychologa, wskazując że biegła stwierdziwszy istnienie objawów depresyjnych zastosowała Skalę Depresji Becka, która jako skala samoobserwacyjna, jest niewystarczająca. Biegła winna w tym zakresie zastosować dodatkowe skale kliniczne mierzące nasilenie objawów depresyjnych. Nadto biegła nie zastosowała skali do badania ryzyka wystąpienia tendencji samobójczych i mimo stwierdzenia występowania silnego lęku u powoda na podstawie skali STAI zaniechała opisać jakie jest nasilenie lęku jako "stanu", a jakie jako "cechy". Pozwana kwestionowała ustalenie biegłej jakoby powód na skutek wypadku stracił zdrowie, możliwość pracy i rodzinę. Wnioski te są zbyt daleko idące, zważywszy, że nie są znane okoliczności rozwodu powoda, proces leczenia nie jest zakończony, a powód, co stwierdził neurolog, jest zdolny do wykonywania lekkich lub

umiarkowanych prac fizycznych. Nie sposób również jednoznacznie stwierdzić, że obecne funkcjonowanie powoda jest jedynie skutkiem wypadku. Obecna sytuacja finansowa i mieszkaniowa jest dla powoda niewątpliwie niezadowolająca, ale jego cechy osobowości również mogły przyczynić się do wypracowania reakcji "wyuczonej bezradności".

Biegła psycholog w opinii uzupełniającej złożonej przed sądem wskazała, że opinia przez nią wydana obejmowała wywiad, obserwację zachowań osoby badanej oraz testy psychologiczne. Opinia nie została wydana jedynie na podstawie testów psychologicznych, a zastosowane przez nią testy psychologiczne są uznane przez (...) Towarzystwo (...) jako miarodajne źródło wiedzy i narzędzie badawcze.

Po doręczeniu pisemnej opinii uzupełniającej neurologa i przeprowadzeniu przed sądem dowodu z uzupełniającej opinii psychologa żadna ze stron nie formułowała do nich dodatkowych zarzutów.

Wobec powyższego Sąd opinie te w pełni podzielił. Sąd jako wiarygodne uznał również zeznania świadków znajomych powoda, albowiem były one spójne i zgodne z relacjami powoda.

Powtórzyć jedynie należy, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednakże nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa. Powinna uwzględniać wiek poszkodowanego, rodzaj doznanego urazu, jego wpływ na ograniczenia w wykonywaniu czynności życia codziennego, czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych.

W okresie bezpośrednio po urazie i w czasie leczenia neurochirurgicznego powód doznawał uporczywych dolegliwości bólowych o znacznym nasileniu, co było przyczyną znacznego cierpienia psychofizycznego oraz ograniczenia aktywności i sprawności ruchowej, a także niezdolności do pracy. W tym czasie powód przez okres 4 miesięcy korzystał również z porad psychiatrycznych. Kontynuował leczenie neurologiczne i poddawał się rehabilitacji, które jednak nie przyniosły pożądanego efektu, choć w zakresie codziennych czynności powód pozostaje w pełni samodzielny. Jego stan zdrowia wpływa jedynie na możliwość wykonywania dotychczasowej pracy zarobkowej, choć całkowicie możliwości pracy jakiegokolwiek nie wyklucza. Z opinii biegłej neurolog wynika bowiem, iż powód jest zdolny do wykonywania lekkich i umiarkowanych prac fizycznych. Wcześniej powód nie leczył się na kręgosłup, ani na żadną chorobę przewlekłą. Po upływie ponad 4 lat od wypadku nadal odczuwa dolegliwości bólowe, a stwierdzone ubytki czuciowe mają charakter utrwalaony. Jakkolwiek też bez wątpienia wypadek, któremu uległ powód odmienił jego życie w różnych płaszczyznach, to jednak nie we wszystkich przezeń podawanych, co odpowiednio i miarkująco musiało wpłynąć na ocenę skali krzywdy.

Nie sposób bowiem przyjąć, po analizie akt sprawy o rozwód prowadzonej przed tutejszym sądem (...), że to wypadek spowodował rozpad małżeństwa, co w świetle oświadczeń powoda co do przyczyn rozkładu pożycia jawi się oczywistym.

U powoda Sąd też nie dopatrywał się skutków o wyjątkowym i znacznym ciężarze gatunkowym w aspekcie ewentualnych następstw w sferze funkcjonowania psychicznego, co zostało wyartykułowane w opinii psychologicznej.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd uznał, że kwotą odzwierciedlającą miarę krzywdy powoda, a jednocześnie rozsądnie wyważoną, byłaby kwota zadośćuczynienia 50.000 złotych, co przy uwzględnieniu już wypłaconej w wysokości 9.000 złotych skutkowało zasądzeniem kwoty różnicy tj. 41.000 złotych, która to kwota jest utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, przy uwzględnieniu sytuacji materialnej powoda i następstw wypadku.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 k.c. zasądził odsetki, zgodnie z żądaniem pozwu od dnia doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej tj. od dnia 15 października 2014 roku. W tym dniu strona pozwana dowiedziała się o żądaniu zgłoszonym przez powoda. Niewątpliwie specyfika świadczenia zadośćuczynienia pieniężnego jest tego rodzaju, że jego wysokość nie jest ściśle określona przez przepisy prawa, ma charakter ocenny, ma też wpływ na określenie daty, od której powstał stan opóźnienia w spełnieniu tego świadczenia. Z tej perspektywy istotne jest nie tylko to, czy dłużnik znał wysokość

żądania uprawnionego, ale także to, czy znał lub powinien znać okoliczności decydujące o rozmiarze należnego od niego zadośćuczynienia. W realiach tej sprawy występowanie krzywdy oraz jej rozmiar były ewidentne i nie budziły większych wątpliwości. W dacie zgłoszenia żądania zapłaty zadośćuczynienia znane były okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a tym samym wysokość zadośćuczynienia.

Po doręczeniu odpisu pozwu, jak i w trakcie procesu nie ujawniły się żadne nowe okoliczności mające wpływ na rozmiar krzywdy czy wysokość zadośćuczynienia. Tak więc, Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia od dnia wezwania strony pozwanej do zapłaty tj. doręczenia odpisu pozwu.

W pozostałej części Sąd powództwo oddalił (pkt II)

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl przepisu art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając i w konsekwencji zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 907 złotych. Powód w pozwie domagał się zasądzenia kwoty 141.000 złotych. Sąd uwzględnił powództwo jedynie w części zasądzając kwotę 41.000 złotych (co stanowi 30% żądanej kwoty). Zważywszy w jakim zakresie powództwo zostało uwzględnione i w jakiej części strony poniosły koszty procesu (powód: 3.600 złotych+17 złotych+1.000 złotych+800 złotych, pozwany: 3.600 złotych+17 złotych) Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 907 złotych.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w myśl przepisu art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. 2014r., poz. 1025 ze zm.) i nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa (S. O. w. O. (1)) od pozwanego kwotę 69,93 złotych oraz od powoda z zasądzonego roszczenia kwotę 163,17 złotych tytułem wyłożonych wydatków oraz od pozwanego kwotę 1050 złotych tytułem części opłaty od pozwu w nieopłaconej części.